

Arrest

nr. 160 453 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 november 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen en een vrees omwille van een bloedwraak met de familie N.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 106 953 van 19 juli 2013 omdat verschillende vaststellingen vragen doen rijzen bij de ernst van het risico dat verzoeker zou lopen in het kader van de bloedwraak, en verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een attest van 8 juni 2015 van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat hij gescheiden is, een attest van de gemeente Fan van 16 juni 2015 dat duidelijk maakt dat Gje.P. dezelfde persoon is als Gjo.P., een akte van overeenkomst d.d. 10 februari 2015 om te scheiden, een scheidingsakte van 24 maart 2015, een gelegaliseerde kopie van zijn veroordeling in 1999 d.d. 10 juni 2015, een gelegaliseerde kopie van de verklaring van de familie N. waarin ze een verzoening geven aan zijn broers (in 2010) d.d. 23 december 2014, een proces-verbaal van het parket van Lezhë betreffende zijn verklaringen afgelegd in verband met zijn problemen met de familie N. d.d. 9 december 2014, een aanvraag van zijn advocaat voor een kopie van dit proces-verbaal, een verklaring van 29 januari 2015 van het hoofd van het bisdom R. betreffende de in 2010 bereikte verzoening tussen de familie N. en zijn broers, een verklaring van de burgemeester van de gemeente Fan d.d. 22 januari 2015 waarin deze zijn problemen met de familie N. en de vergeefse verzoeningspogingen bevestigt, een aanvraag door de voorzitter van het Nationaal Verzoeningscomité, G.M., van 7 juli 2014, gericht aan het Vaticaan betreffende bloedwraak in Albanië, waar hij als voorbeeld wordt genoemd, een door hem geschreven brief van 5 juli 2014, gericht aan de minister van Binnenlandse Zaken, de Procureur en de Ombudsman, betreffende de bloedwraak waarin hij verwickeld is, een door hem geschreven brief gericht aan de Directe van de Staatspolitie, de President van de Republiek, de minister van Binnenlandse Zaken en de Procureur betreffende zijn problemen en het feit dat hij geen nieuws vernam nadat hij werd gehoord door de politie van Lezhë in december 2014, noch van zijn schrijven van 5 juli 2014 naar de minister van Binnenlandse Zaken, de Procureur en de Ombudsman, verschillende bewijzen van aangetekende zendingen verstuurd naar verschillende instanties (de President van de Republiek Albanië, de Eerste Minister, de Ombudsman,...), een antwoord van het Kabinet van de President van 8 september 2014 gericht aan de Directie van de Staatspolitie en hemzelf naar aanleiding van zijn brief, een antwoord van de Ombudsman van 17 juli 2014 op zijn brief, een antwoord van het Parket van Tirana van 21 juli 2014 op zijn brief, een Cd-rom met een reportage van een Sloveense journaliste over bloedwraak in Albanië, waarin ook hij en zijn moeder geïnterviewd worden, het naamkaartje van zijn Albanese advocaat N.M., en een verklaring van de politie van Antwerpen van 15 juli 2015 betreffende aangifte van verlies van paspoort.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van

8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 106 953 van 19 juli 2013 werd besloten dat de ernst van het risico dat verzoeker zou lopen in het kader van de bloedwraak in vraag kan worden gesteld en verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten in geval van eventuele problemen in de toekomst met de familie N., en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende verzoekers kritiek dat de commissaris-generaal de termijn van 8 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van artikel 57/6/2 een termijn van orde is.

Verzoeker verwijst op een selectieve manier naar de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier en tracht also tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren. Verzoeker slaagt er echter niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. De Raad benadrukt dat absolute bescherming door geen enkele rechtsstaat kan worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat, wat in casu het geval is.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 november 2015, voert verzoekende partij aan dat de analyse van de door haar neergelegde stukken naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag in de bestreden beslissing en de beschikking niet toereikend is. Zij wijst er op dat haar eerste asielaanvraag werd afgewezen omwille van de ernst van de bloedwraak waaraan getwijfeld werd en de beoordeling dat zij kan rekenen op bescherming van de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij vervolgt dat in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de bestreden beslissing en de beschikking haar zaak een ernstige bloedwraak betreft die daarenboven wordt geïllustreerd door de verschillende stukken die zij thans neerlegt. Verzoekende partij is van oordeel dat moet onderzocht worden of haar vrees omwille van de bloedwraak nog actueel is of niet en dat dit alleen kan door de stukken grondig te onderzoeken. Zij stelt dat de stukken niet verder worden benaderd, terwijl daaruit blijkt dat zij zelf veel initiatieven heeft genomen voor bescherming waardoor zij aantoonde dat de vendetta blijft bestaan. Verzoekende partij is van oordeel dat er slechts sprake kan zijn van bescherming wanneer de uitvoering van de bloedwraak effectief wordt verhinderd, de bescherming moet efficiënt zijn en geen remedie achteraf wanneer de bloedwraak is uitgevoerd. Zij wijst er op dat enerzijds het echtscheidingsvonnis blijkt geeft van een zeer moeilijk leven dat voor haar echtgenote niet meer dragelijk was en anderzijds het feit dat zij thans meewerkt aan een documentaire over bloedwraak in Albanië er op wijst dat zij verwickeld is in een ernstige bloedwraak en de waarheid verteld heeft. Verzoekende partij wijst er nog op dat de situatie in Noord Albanië zeer specifiek is en de Kanun prevaleert op de Albanese wet. De specifieke situatie moet onderzocht worden samen met alle nieuwe documenten die de kans op erkenning groter maken waardoor de tweede asielaanvraag van verzoekende partij ten gronde moet onderzocht worden.

De Raad herhaalt dat verzoekende partij haar eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 106 953 van 19 juli 2013, dat gezag van gewijsde geniet, omdat verschillende vaststellingen vragen deden rijzen bij de ernst van het risico dat zij zou lopen in het kader van de ingeroepen bloedwraak, en verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat zij niet zou kunnen rekenen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. Wat betreft de ernst van de vrees van verzoekende partij werd in voormeld arrest reeds het volgende vastgesteld:

“(…)1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 juni 2013, stelt verzoekende partij dat er onvoldoende bescherming is in haar land van herkomst, Albanië. Zij betoogt dat haar vrees voor vervolging het gevolg is van bloedwraak en bloedwraak eeuwig blijft duren hetgeen blijkt uit de vaststelling dat politie en justitie in Albanië er niet in slagen dit fenomeen uit te roeien of afdoende bescherming te bieden aan slachtoffers.

1.4.3. In de mate verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat haar vrees voor vervolging het gevolg is van bloedwraak wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing gewezen wordt op het feit dat verzoekende partij in 2011 bijna drie maanden bij haar neef verbleef in Italië zonder een asielaanvraag in te dienen en daarna vrijwillig terugkeerde naar Albanië, een houding die niet in overeenstemming is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoekende partij betwist deze pertinente vaststelling van de bestreden beslissing niet.

In de mate zij stelt in huis gebleven te zijn sinds haar vrijlating in 2008, en zich 's nachts verplaatst te hebben en nooit alleen, kan zij niet overtuigen gelet op haar eigen verklaringen waaruit blijkt dat (i) zij zich vaak verplaatste en schuil hield in verschillende delen van Albanië, (ii) zij het land verliet, in Italië verbleef en vrijwillig terugkeerde naar Albanië, (iii) zij een paspoort en identiteitskaart aanvroeg die werden uitgereikt in februari 2011, en (iv) zij er in slaagde haar echtgenote te ontvoeren waarmee ze officieel huwde eind 2012 in de gemeente Fan. Daaruit kan bezwaarlijk een verborgen leven worden

afgeleid. In de bestreden beslissing wordt tevens vastgesteld dat er zich geen enkel incident voordeed tussen de familie van verzoekende partij en de familie N. sinds de moord op 27 februari 1995, een vaststelling die in wezen niet wordt betwist. De Raad is van oordeel dat uit het geheel van deze vaststellingen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat er vragen rijzen bij de ernst van het risico dat verzoekende partij zou lopen in het kader van de bloedwraak. Dat bloedwraak eeuwig blijft duren zoals verzoekende partij ter terechtzitting stelt wordt bovendien door haar zelf tegengesproken aangezien er ook in het geval van haar familie en de familie N. sprake is van verzoeningspogingen en de tot stand gebracht besa's."

De Raad stelt voorts vast dat er ook thans in het kader van verzoekende partij haar tweede asielaanvraag enkele vaststellingen zijn die de ernst van het risico dat zij naar aanleiding van de bloedwraak verklaart te lopen ernstig op de helling zetten. Zo is er de vaststelling dat verzoekende partij na haar terugkeer van Albanië naar België in april 2015 nog tot 4 augustus 2015 wachtte om een tweede asielaanvraag in te dienen, een lange periode en houding waarvoor verzoekende partij geen afdoende verklaring biedt, en die, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte in de bestreden beslissing, niet in overeenstemming te brengen is met of geenszins getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien ondermijnt het feit op zich dat verzoekende partij na (de negatieve uitkomst van) haar eerste asielaanvraag, in februari 2014 terugkeerde naar Albanië, alsook het feit dat zij er tot april 2015 en dus lange tijd verbleef en er zich blijkens haar verklaringen soms buitenshuis begaf, de door haar ingeroepen vrees ten aanzien van Albanië omwille van de bloedwraakproblematiek. Daarnaast blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten dat het sinds de moord in 1995, ondertussen meer dan 20 jaar geleden, nooit tot concrete incidenten is gekomen met de familie N., een vaststelling welke op fundamentele wijze de ernst relatieveert van het risico dat verzoekende partij verklaart te lopen in haar land van herkomst. Bovendien ondermijnt ook het gegeven dat verzoekende partij openlijk meewerkt aan een documentaire en zich zomaar (onbeschermd) en in het openbaar laat filmen eveneens de ernst van haar relaas en haar voorgehouden vrees voor bloedwraak vanwege de familie N..

Voorts dient er op gewezen te worden dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in geval van eventuele problemen in de toekomst met de familie N. geen of onvoldoende beroep kan doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Betreffende verzoekende partij haar argumentatie dienaangaande dat uit de door haar bij onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten blijkt dat zij zelf veel initiatieven heeft genomen voor bescherming (waardoor zij volgens haar aantoonde dat de vendetta blijft bestaan), wijst de Raad op hetgeen in de bestreden beslissing hieromtrent wordt vastgesteld, met name: *"Uit de door u neergelegde documenten kan evenwel geenszins vastgesteld worden dat u geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten mocht u in Albanië problemen ondervinden met de familie N. Zo richtte u zich per schrijven tot de President van de Republiek Albanië, de Eerste Minister, de minister van Binnenlandse zaken, de Procureur en de Ombudsman. Het Kabinet van de President bracht uw zaak onder de aandacht van de Directie van de Staatspolitie en vroeg naar een onderzoek naar de zaak, waarvan zowel de president als uzelf op de hoogte diende gehouden te worden. De Ombudsman bracht u op de hoogte van de stappen die hij, in samenwerking met andere overheidsinstanties, onderneemt tegen het fenomeen bloedwraak en wees erop dat u zich, in het geval u problemen zou ondervinden, dient te wenden tot de bevoegde instanties. Het parket van Tirana, dat u ook aanschreef, antwoordde u dat het niet bevoegd is om uw problemen te behandelen, maar drong aan u te richten tot het parket van uw arrondissement. Nadat u ook het parket van Lezhë op de hoogte had gebracht van de bloedwraak waarin u zich bevindt, werd u door het parket van Lezhë uitgenodigd en verhoord. Nadien werd u ook door de politie van Lezhë verhoord over uw problemen met de familie N. Dat de politie van Lezhë u, op uw vraag of ze in staat was u te beschermen, gezegd zou hebben dat ze dat niet kon garanderen (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 15) strookt noch met de inhoud van de door u neergelegde documenten noch met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie infra). Bovendien hoeft bescherming niet absoluut te zijn en houdt het ook geen resultaatsverbintenis in. De beschikbaarheid van afdoende bescherming impliceert dat er redelijke maatregelen genomen worden tot het voorkomen van vervolging of het lijden van ernstige schade, niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt. Uit de door u neergelegde documenten en uw verklaringen hierover kan geenszins geconcludeerd worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Albanië en bij het ondervinden van eventuele problemen in Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of de bescherming door de Albanese autoriteiten. Integendeel, uit de door u neergelegde documenten blijkt dat uw vraag om hulp*

en bescherming in overweging genomen werd en ontving u van verschillende instanties een antwoord waaruit geconcludeerd kan worden dat u, mocht u in Albanië problemen kennen, een beroep kan doen op de Albanese autoriteiten. Uw zaak heeft zelfs de aandacht van de President van de Republiek, die er niet alleen bij de Directie voor de Staatspolitie op aandringt dat er een onderzoek naar gevoerd wordt, maar bovendien ook van dit onderzoek op de hoogte gehouden wil worden."

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling. Ze beperkt zich tot de algemene kritiek dat de analyse van de door haar neergelegde stukken naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag niet toereikend is, doch brengt geen concrete en valabele argumenten bij die afbreuk doen aan voormelde analyse of deze in een ander daglicht plaatsten, noch werpt ze een ander licht op de vaststelling dat zij niet aannemelijk maakt dat het haar in geval van eventuele problemen in de toekomst met de familie N. aan nationale bescherming ontbeert. De Raad wijst er nog op dat, zoals door de commissaris-generaal ook terecht wordt opgemerkt, de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit niets blijkt echter en verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in geval van eventuele problemen in de toekomst met de familie N. niet op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen.

Verzoekende partij haar opmerkingen dat het echtscheidingsvonnis blijkt geeft van een zeer moeilijk leven dat voor haar echtgenote niet meer dragelijk was, dat de situatie in Noord Albanië zeer specifiek is en de Kanun prevaleert op de Albanese wet, wijzigen niets aan de vaststellingen dat uit de houding van verzoekende partij ook thans niet blijkt dat zij een gegronde en actuele vrees voor vervolging omwille van een bloedwraak dient te koesteren en zij niet aannemelijk maakt niet te kunnen rekenen op de steun van de Albanese autoriteiten indien zij door de familie N. zou worden belaagd. Waar verzoekende partij stelt dat de remedie achteraf niet afdoende is maar dat het de bedoeling is dat de Albanese autoriteiten haar beschermen tegen de uitvoering van de bloedwraak, wijst de Raad er op dat de stukken die verzoekende partij heeft ingediend aantonen dat verzoekende partij wel degelijk kan rekenen op de Albanese autoriteiten, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing: *"Uit de door u neergelegde documenten kan evenwel geenszins vastgesteld worden dat u geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten mocht u in Albanië problemen ondervinden met de familie N. Zo richtte u zich per schrijven tot de President van de Republiek Albanië, de Eerste Minister, de minister van Binnenlandse zaken, de Procureur en de Ombudsman. Het Kabinet van de President bracht uw zaak onder de aandacht van de Directie van de Staatspolitie en vroeg naar een onderzoek naar de zaak, waarvan zowel de president als uzelf op de hoogte diende gehouden te worden. De Ombudsman bracht u op de hoogte van de stappen die hij, in samenwerking met andere overheidsinstanties, onderneemt tegen het fenomeen bloedwraak en wees erop dat u zich, in het geval u problemen zou ondervinden, dient te wenden tot de bevoegde instanties. Het parket van Tirana, dat u ook aanschreef, antwoordde u dat het niet bevoegd is om uw problemen te behandelen, maar drong aan u te richten tot het parket van uw arrondissement. Nadat u ook het parket van Lezhë op de hoogte had gebracht van de bloedwraak waarin u zich bevindt, werd u door het parket van Lezhë uitgenodigd en verhoord. Nadien werd u ook door de politie van Lezhë verhoord over uw problemen met de familie N. Dat de politie van Lezhë u, op uw vraag of ze in staat was u te beschermen, gezegd zou hebben dat ze dat niet kon garanderen (Verklaring DVZ 2e AA, vraag 15) strookt noch met de inhoud van de door u neergelegde documenten noch met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie infra)."*

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS